

Vintergækkerne nikker

af

Nikolaj Højberg

Tom bragte sin korngule Peugeot 206 til standsning en meter fra Antons cykel. Den skrammede Mosquito lå halvvejs oppe ad indkørslen med forhjulet hvilende på græsplænen og det ene støttehjul i gruset mellem de to hjulspor. Sidste efterårs bøgeblade var blæst sammen i en aflang bunke ved bagagebæreren og matchede i foruroligende grad farven på fælgene. Med et suk steg han ud, og mens han løftede cyklen ind på græsset, berettede værten på FM99 om den genopblussede uro på finansmarkedet.

”Effekten af G20-landenes seneste redningsplan lader stadig vente på sig, og imens er endnu et hæderskronet dansk firma gået konkurs; denne gang er der tale om ...” og så videre og så videre. Tom rystede ganske let på hovedet - for ud over Anton, hvad var der så i denne verden, som efterhånden var værd at redde?

Rundt om ham ruskede vestenvinden med mild forsommervarme, og det selvom året kun var fjorten dage inde i februar. De første to dage, vinden havde blæst, forsvandt vinterens sne, og efter fire tittede de første vintergækker op af den humusrige muld. Nu, en uge senere, vuggede de med deres hvide hoveder langs husmuren, som ønskede de at fortælle et eventyr.

Det ville være dejligt med et eventyr, tænkte han og nød med lukkede øjne vindens kærtegn af sit ansigt. En krage anfægtede hæst dette ønske, langsomt og vedholdende som blev den drevet af et knugende vemod. Tom søgte blandt træerne og fik øje på den i toppen af birken for enden af baghaven, sort mod himmelens askedække. *Hvor har du bare ret, din lortefugl,* tænkte han og luntede duknakket tilbage til Peugeotten. Vreden gled bort, mens han kørte ind i garagen, der indtil for et halvt år siden havde været en guirlandepark af tørresnore tungt behængt med tøj. Nu hang snorene slappe oppe under loftet og delte mørket med edderkoppespind og silkeindhyllede insekter. *Jeg piller dem ned i weekenden,* tænkte han, ganske som han havde gjort hver eneste dag siden ulykken. Han rakte frem for at slukke radioen, men i det samme sagde værten:

"Hvis du er ved at falde i søvn på vej gennem den sjællandske fyraftenstrafik, så dunder vi her op for amerikanske Korn og deres udgave af *Word Up!*"

Kabinen fyldtes med en sær guitarhvisken på rejse gennem en cyklus af stigende og faldende toner. Fire gange bed cyklussen sig fast i haserne, så skar hurtige rytmer den over sammen med en kraftladet stemme. Nærmest af sig begyndte hans fingre at slå rytmerne mod rattet. Med et veltilfreds suk lukkede han øjnene og lod musikken gennemtrænge sig. Følelsen var kraftigere end dagens første kop kaffe, et energispring af kvantiske proportioner. Ud over Anton var der da én ting mere, som var værd at redde.

Er der overhovedet noget musik, du ikke kan lide? havde Anne spurgt ham mindre end en uge efter, de mødtes ved en kollegiefest. Det var efter, de havde elsket

en maraton til rytmerne af elleve forskellige kunstnere afspillet af hans Bose anlæg med iPod dockingstation. Han huskede dem alle, endda rækkefølgen de var kommet i: Bach, U2, Band of Horses, Marilyn Manson, Katie Melua, Buckcherry, ACDC, Kings of Leon, T' Pau, P.J. Harvey, Sting. Tre numre med hver.

Kun Nik & Jay, havde han leet og tørret en svedperle ud af hendes navle.

Hvad er det, du finder så fedt ved musik?

At det handler om mennesker.

Hvordan det?

Jeg mener, at uanset om det er klassisk, rap, rock, metal og så videre, så er det et billede, et tonebillede på et menneske, der forholder sig til livet og ønsket om at få det bedst mulige ud af det. Og det, synes jeg, er fedt, rig-tig fedt, for der er ikke noget, jeg foragter mere end mennesker, som passivt lader livet glide forbi.

Word Up! tordnede af, og et slibrigt remix af George Michaels *I'm so sexy* overtog dets plads i æteren. Tom slukkede modvilligt for radioen. Halvvejs ude af bilen snusede han ind. Dagen før havde han bildt sig ind at kunne lugte skyggen af vasketøjet, der havde hængt i garagen et helt årti, men i dag ramte sådan et minde ham ikke. Kun fugtigt træværk og motorolien på fliserne.

Han smækkede bildøren og stavrede forbi Annes cykel, en perlemorsfarvet Kildemoes købt på politiauktion året før. Til højre for indkørslen lå den flisebelagte plads, hvor den forrige Peugeot havde stået. En rød 407 fra 2005. Den lille plads råbte med minder om lange dage på Rigshospitalet. Om søvnløse nætter. Om en uendelig

række af livsomstillinger. *Du skal også væk*, tænkte han, men orkede ikke at forfølge tanken i praktiske retninger.

Langs kanten ud mod græsplænen nikkede en stribe vintergækker i vinden. Otte var de, stående enkeltvis frem for i klynger som deres frænder langs husmuren. De dukkede op hvert eneste år, formentlig levninger fra da han gravede ud til fliserne i et blomsterbed med løgplanter. De så ensomme ud, og inden han vidste af det, satte han sig på hug og plukkede dem.

Bagdøren stod pivåben, og i bryggerset lå Antons jakke midt på gulvet sammen med hans skoletaske. Hans sko manglede. Tom hængte jakken på børneknagen og kikkede ind i fordelingsgangen, der blev oplyst af en stribe diodespots i loftet. Otte sandfodspor viste vej til Antons værelse, gule og med grusstykker. Med et træt suk stillede han sin taske oven på skohylden. *Kellerman Consult* stod der på siden af den, grønne bogstaver på en børstet stålplade. *Hvorfor gider jeg blive ved med at gå rundt med den reklamesag? Jeg kan jo lige så godt have min frugt i en pose.* Han lod spørgsmålet cirkulere mellem si-ne øvrige tanker, alt imens han lyttede til husets lyde.

Anton var tavs, så enten læste han en Jumbobog eller sov. I køkkenet klappede et tastatur sporadisk, men ikke kun det. For første gang i seks måneder lød en dæmpet nynnen. Toms ansigt smertede i et uvant smil, og han anstrengte sine ører til det yderste, mens han tog sko og jakke af. Det var, *Det er så smukt derude.* Han kendte ingen lyd så smuk som Annes sangstemme.

Efter at have lyttet til hende et par minutter trissede han ud på badeværelset og åbnede den kolde hane. Lyden af rindende vand overdøvede hende, og det kolde

gys mod hans ansigt bragte på sær vis tankerne tilbage til en af dagens tidligere spekulationer. *Jeg har stadig ikke besluttet, hvad jeg vil bruge de 100.000 på, og nu er det sidste udkald; Anne vil vide det, når jeg kommer ud i køkkenet. Ok, 100.000 giver 14 dage på stranden et eller andet sted, virkelig luksus. Thailand. Eller Hawaii. Kan man komme 3 personer til Hawaii for 100.000? Ja, selvfølgelig kan man det, selv på et 5 stjernes.*

Morgensygeplejersken havde klædt Anne i den ametyst farvede kjole, han havde købt et par måneder før ulykken. Den fremhævede hendes figur, afslørede, hvor fantastisk slank og velproportioneret hun var, hvor højt brysterne sad, deres fyldighed. Den afslørede også de fir-kantede buler af stomiposerne på hver side af maven, den højre fyldt med urin, den venstre med afføring. Hun så op fra sin bærbare Dell, da han trådte ind, og med det samme lagde han mærke til, at hendes blik havde forandret sig, at det var blevet fokuseret igen, intenst og søgende.

”Hej,” sagde hun og modtog hans kys med sult. Også dette var en forandring; siden ulykken havde det at kysse hende været som at kysse oversiden af sin egen hånd. Varme rislede op ad hans lårs inderside, men han tvang øjeblikkelig følelsen i baggrunden. Sættevognen, hun havde mødt på indfaldsvejen til Høje Tåstrup, havde kun efterladt knudret arvæv fra hoftebenet og ned. Under skambenet intet. Hun fortsatte:

”Ej, sikke nogle smukke vintergækker. Er de allerede kommet så langt op?”

”De myldrer frem langs husmuren,” svarede han.